

Istõ inemine suurtti veeren

Valgõl keväjäpääväl ma ruusadsõ risttii pääl tandsõ

Valgõl keväjäpääväl ma ruusadsõ risttii pääl tandsõ,
hõisatõn umatsid oodi,
hengen häitsemän piibelehe,
maililli, tsirgusilmä.

Sõbra tulli tarõ takast,
suguladsõ suu veerest,
hõimulidsõ hainamaalt,
muidu tutva põllu päält.

Ma neile hengest jai
suurõ armuga sällätäüsi,
hädüsega üsätäüsi,
hellüsega korvitäüsi.

Heng perän pudsunõ ja tühi oll´,
es kasu sääl piitrehaina, es püdselhegei.
Kavvõst kõgõ kallimb sõbõr tull´,
es lövvü tiä jaos kunnakapstastki.

Ummõhtõ tuudki tunni näi,
ku heng jälleki rahulidsõs nink röömsas sai.
Sääl kasvi varõssõninni ja vehvervendsi
nink armsamba avvus angõrhaina häitsi.

Varra hummugu minnu kuupa saadõti

Varra hummugu minnu kuupa saadõti.
Ma vana vammuski sälgä ai
ja minnen kõrras aotähte kai,
jala külmetämän suurin saapin.

Tahmadsõ klaasiga latõrnan tuli palli,
ma kooban kartliid katskistõ korvi korjassi.
Mardika joosi jalgu piten,
kooba nukon koolut võhru ma silmässi.

Kõik katskidsõ korvi saiõ kartliid täüs,
mullanõ oll´ mu nõna ja hius.
Sälg valut´ nink kihä kuumõt´,
es meelen olõ inämb tähti, es hummukut.

Ma inemiisi appi hõigassi,
koobast päävä kätte minnä püvvi.
Sõs latõrnan petrol otsa sai ja tuli kistu,
es kuulõ kiäki mu kaibamist nink ikku.

Ku koobaavahusõ viimäte vallalõ sai,
ümbre oll' üü, likõ ja pümme,
es kuulda olõ umatsidõ hellü, es sammõ,
hindä lähkün õnnõ tummõt tühjüst näi.

Kõvõras kiskunu kihä ma kesk kallõt ilma õgvas ai,
kooba, kartli nink katskidsõ korvi kõik sällä takka jäti,
vilisti, lauli ja läbi lumpõ joosi.
Tull' vahtsõnõ hummuk nink jälleki ma aotähte kai.

Mu armu pääl olli musta muapleki

Mu armu pääl olli musta muapleki.
Ma tedä uja vii seen mõsi.
Läts arm peris puhtas,
valgõs ja valusas.

Puhta armu ma säi pääväpaistusõlõ,
joodi timäle lättevett nink kinkse rüäninne,
lasi tälle lõokõsõl laulõ laulda,
kutsõ timä tähti täüs taiva ala.

Sõs ma armu pehmekeiste peiu võti,
umalõ kullakõsõlõ kaia vei.
Tuu sekundi tedä silmäs',
sõs pelläten kraavi visas'.

Mu arm tolmu ja risu seen ojas',
es taha tedä inämb tetä puhtas.
Ma kotust rutatõn rossõdsõ lapju tõi
nink armulõ musta mulla pääle ai.

Kolmõ päävä perän ma armu õks vällä kaibsõ,
mulla ja prügü timä küllest kisksõ,
panni armulõ ümbre pakladsõ palaja,
vei timä hengepõhja puhtana puhkama.

Ma sõbrulõ küllä lätsi

Ma sõbrulõ küllä lätsi,
kesväkarask karmanin, lättevesi mannõrgun.
Sõbra mul pitu pei

suurõ söögilavva veeren uhkid juukõ juvvõn.

Ma võti karmanist karaski
ja sõbrulõ anni lahkõlõ.
Mannõrgust lättevett näile vali,
lämmide sõnnuga kõiki kõnõdi.

Sõbra karaski pinile visassi,
es maitsa lätteviist ütteinukõist tsilkagi.
Niä lämmide sõnnu üle naari,
mu poolõ uma külmä sällä pööri.

Pini lavva all rõõmustõn karaskit sei,
säält mullõ sõbrasilmiga otsa kai.
Oll´ tahtminõ istu tiä manu,
ku olõssi sääl lavva all olnu mu kodu.

Kõrraga üts võõras tarrõ ast´.
Timä and´ mu otsaeditsele suud,
jõi mannõrgust lättevett
nink hoit´ mu ümbre umma kahrõt kätt.

Ütskõrd kõndsõ kolm sõpra üles mäest

Ütskõrd kõndsõ kolm sõpra üles mäest
kimmäle ütstõsõ kõrval.
Neil igätsüisist helgässi silmä,
heng kuumõt´ esierälidsest väest.

Tull´ inne õdagut vasta
pümme piksepilv mäe takast.
Käsi vallalõ pässi käest,
es jõvva jala inämb astu.

Tuul ja liiv neil katt´ silmä,
vihm pess´ väsütsid jalgu.
Es nätä olõ ütstõsõ sälgä,
es tunda saa sõpru olgõ.

Ku päiv tull´ vahtsõlõ vällä,
mäeküllel külmet´ kats sõpra.
Oll´ kolmas essünü ütitselt tiilt,
es lövvü tiäst inämb jälgegi.

Lätsi müüdü tummõ tunni,
kats sõpra es saaki üles mäest.
Kolmas tiid tagasi es tunnõ,
es tulõ näile abis tiä käe.

Prõlla kolmas um ülevän korgõn,
tõsõ käävä umma tiid all orun.
Mõnikõrd unõn niä kõik saava kokku,
andva kätt nink kõnõlõsõ lämmid sõnnu.

Istõ inemine suurtti veeren

Istõ inemine suurtti veeren,
heng heletämän taivatsõn valgusõn.
Sääl timä uut´ tõist inemist,
kinkalõ kinki tukõ nink trüüstmist.

Läts´ müüda üts ja tõnõ,
kolmas, nelläs nink viieski.
Nimä taivast valgust es näe,
es kõrraski inemist tiipervel kae.

Kõndsõ inemine kallõl suurttiil,
õks uutõn tõist inemist, armsat ja hääd,
kinka minnä sääl tolmu seen ütenkuun,
käsi hoitman kimmäle kätt, lämmüs süämen.

Astõ vasta üts ja tõnõ,
kolmas, nelläs nink viieski.
Es lähä nimä inemise kõrvalõ,
es lausu tälle sõbralikku sõnnagi.

Hiidäs´ inemine suurttiile maha,
pää pand´ vasta kiviprükü.
Sääl puhassi timä väsüne heng ja kihä,
tuul jahut´ tiä vanna nink kordsõst näku.

Sõs viimäte inne taivadsõ valgusõ katu
tõnõ inemine tull´ müüda tolmust tiid.
Kats inemist kaiõ tõnõtõsõlõ otsa,
hengen uskminõ ja häädüs hengits neil viil.

